

“จำเรียง - อีโดกวังจาน” สะพาน ... ขาด

ป้ายเตือนอยู่ไหน ... ครับ !

คดีปกครองที่จะนำมาเล่านี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลละเลซต์หน้า ที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยและซ่อมบำรุงรักษาถนนหนทางที่สัญจรไปมาทำให้ประชาชนได้รับอันตราย แม้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะจัดให้มีป้ายเตือนให้ระวังทางชำรุด แต่ไม่เพียงพอที่จะป้องกันมิให้เกิดอุบัติเหตุจากการใช้ถนนได้

เรื่องมีอยู่ว่าผู้ฟ้องคดีใช้ให้นาย ก. ข้าราชการของตนซึ่งอยู่ระหว่างการผ่อนชำระตามสัญญาเช่าซื้อ ไปส่งของที่บ้าน เมื่อนาย ก. ขับรถผ่านเส้นทางทางหลวงชนบท สาย พห 2066 จำเรียง - อีโดกวังจาน ในเวลาประมาณ 23 นาฬิกา ปรากฏว่านาย ก. ไม่ทราบว่าจะพบข้ามแม่น้ำป่าสักขาด เนื่องจากไม่มีการปิดทางบริเวณก่อนถึงสะพาน เพื่อป้องกันมิให้รถสัญจรผ่านไปถึงสะพานได้ ทำให้รถที่อยู่ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดีคันดังกล่าวตกลงไปในแม่น้ำได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดี (องค์การบริหารส่วนตำบล) ชดเชยค่าเสียหาย แต่ถูกปฏิเสธความรับผิดชอบ

ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยและเรียกค่าเสียหายจากการที่ไม่อาจใช้ประโยชน์จากรถยนต์พิพาทได้

ผู้ถูกฟ้องคดีได้แย้งว่า ได้จัดทำป้ายเตือนขนาดใหญ่ความว่า “อันตรายสะพานขาด” ขวางทางเข้าถนนสาย พห 2066 สามารถมองเห็นได้ชัดเจน แต่ผู้ขับขีมาสุราจึงขับรถผ่านป้ายเตือน แสดงว่าผู้ฟ้องคดีสมครใจเข้าเสี่ยงภัยด้วยตนเอง และผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงผู้ให้นาย ก. ยืมรถไปใช้จนเกิดความเสียหาย นาย ก. ต้องรับผิดชอบกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เดือดร้อนหรือเสียหายที่จะฟ้องคดีได้

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้ององค์การบริหารส่วนตำบลหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ยังไม่ครบ แต่ก็มีสิทธิจะยึดถือรถยนต์และใช้ประโยชน์ในฐานะผู้เช่าซื้อได้ ตลอดจนมีหน้าที่ดูแลรักษารถยนต์ให้อยู่ในสภาพใช้การได้ดี และเมื่อได้ใช้เงินครบถ้วนตามสัญญาเช่าซื้อแล้ว รถยนต์ย่อมตกเป็นสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดี หรือหากเลิกสัญญาเช่าซื้อก็ต้องส่งรถยนต์คืนให้แก่ผู้ให้เช่าซื้อในสภาพเดิม ฉะนั้น เมื่อรถยนต์เสียหายและขาดประโยชน์จากการใช้ และผู้ฟ้องคดีเห็นถึงความเสียหายเช่นว่านี้เกิดจากการละเลซต์หน้าตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายที่เกิดแก่รถยนต์และจากการขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์จำต้องมีค่าบังคับของศาลตามที่กำหนดในมาตรา 72 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีใช้เงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สินหรือให้กระทำการหรืองดเว้นเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนสู่ฐานะเดิม ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี

และนาย ก. เป็นเพียงผู้ขับขีรถยนต์ตามที่ผู้ฟ้องคดีมอบหมายและมีใช้กรณีการยืมใช้คงรูปตามมาตรา 640 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น นาย ก. ไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้

ส่วนการกระทำขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นการละเลซต์หน้าที่หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีตั้งป้ายเตือนสะพานขาดบริเวณปากทางสาย พห 2066 จำเรียง - อีโดกวังจาน ซึ่งห่างจากสะพานที่เกิดเหตุประมาณ 2 กิโลเมตร ถึง 3 กิโลเมตร เพียงป้ายเดียวนั้น แสดงถึงความไม่ใส่ใจที่จะป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้กับประชาชนทั่วไป และการที่ละเลยไม่ปิดทางบริเวณก่อนถึงสะพานที่เกิดเหตุเพื่อป้องกันมิให้มีการสัญจรผ่านไปถึงสะพานได้นั้น ถือได้ว่าเป็นการดำเนินการป้องกันและ

บรรเทาสาธารณภัยที่ยังไม่พอสมควรแก่เหตุ และไม่ปรากฏว่าตั้งแต่สะพานขาดจนถึงวันที่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีตกสะพาน ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการใดๆ ในการขอรับการสนับสนุนงบประมาณเพื่อซ่อมแซมสะพานให้ใช้ได้ดังเดิม จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยและละซ่อมแซมบำรุงรักษาทางซึ่งเป็นหน้าที่ตามมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิด

อย่างไรก็ดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีจัดทำป้ายเตือนขนาดใหญ่ สามารถมองเห็นได้ชัดเจนตั้งขวางปากทางให้เหลือช่องทางเดินรถเพียงหนึ่งช่องทาง หากนาย ก. มีความระมัดระวังในการขับรถยนต์สังเกตเห็นป้ายเตือนอุบัติเหตุดังกล่าวจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อของนาย ก. รวมอยู่ด้วย แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีผลมาจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีมากกว่าความประมาทเลินเล่อของนาย ก.

จึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์ในอัตราร้อยละแปดสิบของราคาค่าซ่อม ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีไม่อาจใช้ประโยชน์จากรถยนต์พิพาท และค่าเสียหายจากการว่าจ้างรถยนต์ผู้อื่นมาใช้แทน เนื่องจากไม่ได้ใช้รถยนต์ในการขายสินค้า (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 33/2554)

คดีนี้จึงเป็นอุทธรณ์ที่ดีสำหรับหน่วยงานทางปกครองที่มีหน้าที่ดูแลและบำรุงรักษาถนนหนทางทั้งทางบก ทางน้ำว่าจะต้องเอาใจใส่สอดส่องและซ่อมแซมให้ถนนหนทางอยู่ในสภาพที่ประชาชนผู้สัญจรไปมาสามารถใช้ได้ตลอดเวลา และถึงแม้จะได้ดำเนินการเพื่อป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยนั้นแล้ว ก็ควรที่จะต้องพิจารณาว่าเพียงพอที่จะป้องกันมิให้เกิดอันตรายขึ้นหรือไม่ ส่วนผู้ใช้ถนนหนทางสัญจรไปมาก็ควรที่จะใช้ความระมัดระวัง เพราะที่สุดแล้วหากอุบัติเหตุเกิดขึ้นจากความไม่ระมัดระวังของผู้ใช้ถนนหนทางเองก็ถือเป็นผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่มากนักน้อย ครับ!

นายปกครอง